



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Enarrationes Novae D. Martini Lutheri in Ionam Prophetam

Jonas, Justus

Haganoæ

Quis scit si co[n]uertatur & ignoscat Deus &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36521

Latine sordidas uestes induere, seu incedere sine ornatu, pullatum in luctu esse. Sed non est ut hic tantum de saccis, & sordido panno somnies. Saccū induere, est lugere, ut Hieremias dicit, Induam cœlos sacco, id est, obscurabo, nubes inducam. Apo. ca. 6. dicit, Solem denigratum ut saccum. Eiusmodi Hebraismos aliās inuenies. Sic panem & aquam scriptura uocat uictum & potum. Item sedere in cinere, uocat humiliari, non elatum, non letum & erectum uolare, sed tristem incedere. Non quòd ad caminum, aut focum in cinere sederint, non quòd omnes isti Niniuitæ sordidis saccis induti fuerint, sed cum non sit tenuior uictus, quàm aqua & panis, nō uilior uestis quàm saccus, non abiectior locus quàm puluis & cinis. His figuris uerborum omnis tenuitas & uilitas ciborum, uestium & locorum significatur: sicut Esaias de Babylone dicit, Humiliare Babylon, humiliare, sede in cinere.

Quis scit si cōuertatur & ignoscat Deus &c.

Hic Rex loquitur, quasi dubitet & non credat, non certus sit Deum futurum propitium, quod tamen est contra naturam fidei, quā oportet esse certam. Respōdeo, Rex non dubitat, aliās non tam scario fuisset humiliatus. Qui enim dubitat, is non sic

I N I O N A M

inuocat Deum, nec tam serio poenitet. Verum sic so-
 let cor uere contritum, quod iam incipit credere, et
 adhuc aliquatenus luctetur cum desperatione, quae
 si nondum potitum uictoria, ideo tale cor loquitur
 quasi adhuc incertum sit. Et uerba regis hic quoque
 sonant, quasi nondum res in uado sit, sed adhuc lu-
 ctetur secum, et tamen scintilla est ibi fidei. Nam si
 prorsus nulla ibi fides esset, tunc non expectaret in
 tanto aestu tentationes. Ideo haec uerba magis indi-
 cant, ibi adesse fidem, quae adhuc timeat et luctetur,
 sed tamen bonitatem Dei ob oculos habeat, quem
 admodum dicit, Quis scit si Deus &c. quasi dice-
 ret, est adhuc aliqua ibi abscondita misericordia.
 Non est, ut hic tractare uelimus haec acumina qua-
 stionum et argumentorum, Quomodo Deus possit
 conuerti et poenitere, cum sit incommutabilis,
 quibus inanibus questionibus quidam hinc ualde se
 torquent, et ipsi sibi reddunt tales locos asperos et
 difficiles. Multo magis hic respiciamus potius ex-
 emplum hoc, quam egregia et magna fides in Ni-
 niuitis sit. Qui non tantum ad praedicationem Ioa-
 nae illico credunt fore, ut Niniue subuertatur, sed et
 audent sperare gratiam et misericordiam, hi qui nul-
 lam promissionem, sed tantum minas audiunt. Pri-
 mum per sese, id est, longe maximum, ad unius con-
 tempti hominis praedicationem potentissimum hinc

Monate

Monarcham, Regum regem, & totam hanc ciuitatem agnoscere peccatum suum, deinde tam ex animo Deum sic timentes, humiliari, ut ne cogitēt, nec obijciant Ionæ quare ipsis præ alijs urbibus & insulis gentium tantum impendeat malum. Quam sine fronte, quam per omnia secura fuerunt ad uerbum Loth Sodoma & Gomorrha, quam dura ceruicæ Pharao contra Moſen & Aaron, quam occæcato & indurato corde Hierusalem cōtra Apostolos & Christum, quam crudeliter seuijt, & in hunc diē seuit Roma cōtra uniuersum nomen Christianum, quantum sanguinis fudit. Quam inaudita tyrannide & crudelitate iam quoq; principes et Episcopi persequuntur Euangelium. Quid multas reliqui homines in toto mundo meri sceleratissimi peccatores, imò diaboli uideri possint præ his Niniuitis, quos angelos diceres. Secundo, & hoc maximum est, quod in tali angustia & tentatione non desperant, cum nullas habeant promissiones. Nam quo Verbo gratiæ usquàm inuitatur hi gentiles: tot prophetas, tot Apostolos, tot libros scripturæ sanctæ, tot quotidianas consolationes & conciones nos habemus, & adhuc Deo nō satis confidimus. Nostræ ampliſſimæ diuitiæ in Christo, & tanta uerbi diuini opulentia possent magnum mare dici, præ una guttula & stilla quam ipsi habent. Quid enim possunt hæ

bere Ethnici, quàm illā particulam diuini uerbi, scilicet legis naturæ, Deus est conditor cœli & terræ, & uerus Deus, id est, bonus & misericors est. Hac tantilla guttula pro nostro mari, hac scintilla pro nostra ingenti luce norunt sic fœlicissime & commodissime uti, ut non mirum si pudeat nos & pœniteat nostri, qui nostra incomparabili abundantia, & opibus amplissimis Verbi Dei uix aliqua ex parte tam commode utimur. Ideo & Christus ipse tantus doctor, Matth. 12. & Iudæis & nobis gentibus hos Niniuitas, qui nostrā ignauiam obiurgent, obijcit. Surgent, inquit, Niniuitæ in generatione hac & condemnabunt eam: quia pœnitentiam egerunt ad prædicationem Ionæ prophætæ, & ecce plus quàm Iona hic. Addit ergo tanto nos excellentius quiddam habere Niniuitis, quàm Christus Iona est maior. Merito tam acriter obiurgamur, qui ne aliquam partem quidem assequimur eius ardoris, nos, qui tam multis promissionibus et minis excitari debebamus, ubi Niniuitæ sine ulla promissione, tantum ad committentis Ionæ uerbū crediderint. Sed quid facias, sic uiuitur, sic est uita: ubi non est copia diuini Verbi, ibi ardentissima est sitis Verbi: ubi abundantia, ibi est stidium & contemptus.

Et uidit Deus opera eorum, &

conuert